

Tämä tutkistelu on sapatiksi 15.8.2026

Kuvaus rakkaudesta

Muistojae: ”Niin pysyvät nämä kolme: usko, toivo, rakkaus. Mutta suurin niistä on rakkaus.” (1. Kor. 13:13.)

Avaintekstit:

1. Kor. 13
Matt. 24:12
Gal. 5:22–23
1. Tim. 1:14
1. Joh. 4:8

Rakkaus pystyy voittamaan kaiken. Siksi Paavalilla oli niin paljon sanottavaa siitä. Sana *agapaō* eri muotoineen on Uuden testamentin yleisin kreikankielinen sana rakkauden käsitteen ilmaisemiseksi, ja se esiintyy hänen kirjeissään yli 135 kertaa. Tämä on lähes puolet kaikista sen esiintymisistä Uudessa testamentissa. Tämä kertoo meille jotakin Paavalin Korintin seurakunnalle osoitetun kirjeen keskeisestä teemasta.

Uudessa testamentissa on monia merkittäviä tekstejä rakkaudesta, esimerkiksi Room. 8:35–39; 1. Kor. 2:9; 1. Kor. 8:3; Gal. 2:20; Kol. 1:13; 1. Tess. 3:12 sekä monet muut.

Mikään ei kuitenkaan vedä vertoja Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 13. luvulle.

Viime viikolla huomasimme, että ilman rakkautta kaikki, jopa armolahjat, ovat arvottomia. Tällä viikolla tarkastelemme syvällisemmin Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 13. lukua ja sen upeaa kuvausta rakkaudesta.

Kuten tulemme näkemään, rakkaus ei ole niinkään tunne vaan asenne. Asenne, jota tulee ilmaista elämässä, teoissa ja sanoissa; muuten se ei merkitse mitään.

Mitä rakkaus todella on ja tekee, on ilmaistu täydellisesti Jeesuksen elämässä.

15.8. Lasten sapatit

RAKKAUDEN VÄLTÄMÄTTÖMYYS

Viime viikolla käsitelimme rakkauden teemaa, kuten se näkyy Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 13. luvussa. Tutkimme nyt Paavalin sanoja syvällisemmin.

Lue 1. Kor. 13. Tiivistä, mitä Paavali sanoo meille rakkaudesta.

Paavali ei sano, että kielillä puhuminen (1. Kor. 13:1), profetoimisen lahja, kaikkien salaisuuksien tunteminen, kaiken tietäminen, usko (1. Kor. 13:2) ja hyvän tahtoisuus (1. Kor. 13:3) ovat hyödyttömiä. Niistä ei ole hyötyä silloin, kun niitä ei ohjaa rakkaus.

Paavali ei tarkoita sellaista rakkautta, jota ilmaistaan lauseilla ”rakastan mansikoita”, ”rakastan ystäviäni” tai edes ”rakastan puolisoani ja lapsiani”. Hän ei myöskään tarkoita sellaista rakkautta, jota näkee elokuvissa. Eikä tämä tarkoita myöskään eroottista rakkautta, vaikka tätä raamatunkohtaa onkin käytetty yleisesti hääsaarnoissa.

Tällaista rakkautta ei voi pelkistää kiintymykseksi, hyväntekeväisyydeksi, hyveellisyydeksi tai hyvän tahtoisuudeksi. Silti nuo kaikki kertovat siitä enemmän tai vähemmän. Tämä rakkaus on erityistä armoa, jonka Pyhä Henki suo meille. Todellakin, Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 13. luvun rakkaus on Hengen antamaa motivaatiota, joka johtaa meidät toimimaan kiintymystä, hyväntekeväisyyttä, hyveellisyyttä ja hyvän tahtoisuutta osoittaen. Se tarkoittaa tekojemme, tunteidemme ja ajatuksiemme täydellistä sitoutumista Kristusta ja lähimmäisiämme kohtaan.

Lue Matt. 24:12. Minkä varoituksen Jeesus antaa meille tässä?

Siksi *agapē* on niin tärkeä ja välttämätön. Kristuksen voimassa emme voi antaa rakkauden kylmetä kodeissamme, seurakunnissamme ja naapurustossamme. Kristus, joka kuoli ristillä puolestamme, on meille esimerkki. Mikä voisikaan olla parempi ja voimallisempi ilmaus tällaisesta rakkaudesta! Vaikka emme tietenkään voi koskaan osoittaa tällaista rakkautta yhtä täydellisesti, meidän tulisi Jumalan armosta pyrkiä ilmentämään sitä omissa elämässämme siinä määrin kuin vain pystymme.

Millaisissa tilanteissa rakkauden ilmaiseminen voisi tehdä positiivisen vaikutuksen johonkuhun, joka tarvitsisi sitä enemmän kuin mitään muuta?

MITÄ RAKKAUS TEKEE

1. Kor. 13:4–7 on tämän luvun ydin. Paavali keskittyy rakkauden ominaispiirteisiin – hän osoittaa, mitä rakkaus on ja mitä se ei ole tai mitä rakkaus tekee ja mitä se ei tee. Hän puhuu rakkaudesta kuin persoonasta, jotta voimme saada käsityksen siitä, miten Pyhän Hengen antamalla rakkaudella täytetty ihminen käyttäytyy. Paavali käyttää useita verbejä kuvatessaan rakkautta. Hänelle rakkaus on enemmän tekoja kuin tunteita tai tunnetiloja.

Mitä rakkaus sitten tekee?

1. On kärsivällinen. Kreikan sana *makrothymeō* tarkoittaa kärsivällisyyden osoittamista, jopa haastavissa olosuhteissa. Kärsivällisyys korostaa myös kykyä olla suvaitsevainen toisiamme kohtaan (Ef. 4:2).

2. On lempeä. Kreikan sana *khresteuomai* esiintyy Uudessa testamentissa vain tässä kohdassa, mutta muut samasta juuresta peräisin olevat sanat ovat yleisiä muualla. Vanhan testamentin kreikankielisessä Septuaginta-käännöksessä ne esiintyvät usein Psalmeissa viittaamassa Jumalan osoittamaan hyvyyteen, joka liittyy myös hänen armoonsa (mm. Ps. 25:8; 34:9; 145:8). Sanoamalla, että rakkaus on lempeä, Paavali tarkoitti, että rakkautemme muita kohtaan on jäljiteltävä Jumalan lempeyttä ja armoa meitä kohtaan.

3. Iloitsee totuudesta. Kreikan sana *synkhairō* tarkoittaa kykyä kokea iloa toisen henkilön puolesta (Luuk. 1:58; Luuk. 15:6, 9; 1. Kor. 12:26; Fil. 2:17–18).

4. Kestää kaiken. Raamatuntutkijat väittelevät siitä, tarkoittaako kreikan sana *stegō* 'peittää', eli pitää jotain salassa (mikä sisältää myös merkityksen suojelusta), vai 'kestää', mikä sisältää merkityksen joustavuudesta. Kestävyys käsite esiintyy selvästi 1. Kor. 9:12, minkä vuoksi useimmat raamatunkääntäjät pitävät jälkimmäistä vaihtoehtoa todennäköisempänä.

5. Uskoo kaiken. Kreikan sana *pisteuō* tulee samasta juuresta kuin sana usko (*pistis*). Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 13. luvun kontekstissa kaiken uskomisen tarkoittaa, että emme heti epäile toisen luotettavuutta.

6. Toivoo kaiken. Uudessa testamentissa verbi *elpizō* viittaa aina uskoon tai odotukseen, että jotain hyvää tapahtuu.

7. Kestää kaiken. Paavali käyttää *hypomenō*-verbiä jakeen lopussa välttääkseen *stegō*-verbin toistamisen. Niillä ei todennäköisesti ole eroa 1. Kor. 13:7 jakeessa. Ne ovat synonyymejä, jotka tarkoittavat tässä kärsivällisyyttä vaikeuksien keskellä. Toistamalla saman käsitteen eri sanalla hän kiinnittää huomion siihen, että uskomisen ja toivomisen ovat tässä keskeiset käsitteet. Toisin sanoen rakkaus kestää uskomalla ja toivomalla.

Vertaa 1. Kor. 13:4–7 ja Gal. 5:22–23. Mitä yhteisiä ajatuksia näet näiden kahden tekstin välillä? Kuinka voimme ilmentää tällaista rakkautta omassa elämässämme?

MITÄ RAKKAUS EI TEE

Lue uudelleen 1. Kor. 13:4–7. Miksi Paavali mainitsee ne piirteet, joita rakkaus ei tee, eikä vain niitä, joita se tekee?

Ei-lisessä osiossa keskityimme seitsemään asiaan, joita rakkaus tekee; tänään tarkastelemme kahdeksaa asiaa, joita se ei tee. Rakkaus:

1. Ei kadehdi. Kreikan *zeloō*-sanaa voidaan käyttää positiivisessa merkityksessä, kuten "[t]avoitelkaa innokkaasti [*zeloō*] parhaimpia armolahjoja" (1. Kor. 12:31, RK 2012), "pyrkikää innokkaasti samaan [*zeloō*] hengellisiä lahjoja" (1. Kor. 14:1, RK 2012) ja "tavoitelkaa innokkaasti [*zeloō*] profetoimisen lahjaa" (1. Kor. 14:39, RK 2012). Tässä, kuten Ap. t. 7:9, sen merkitys on kuitenkin negatiivinen. On oikein haluta hengellisiä lahjoja mutta ei kadehtia lahjakkaita henkilöitä. Se aiheuttaa keskinäistä kateutta (1. Kor. 3:3).

2. Ei kersku. Kreikan *perpereoimai* välittää ajatuksen ylimielisyydestä ja halusta saada kiitosta muilta. Rakkaus ei kuitenkaan ole niin itsekeskeistä. Tämä käy vielä selvemmin ilmi seuraavasta kohdasta.

3. Ei pöyhkeile. Kreikan *fysioō* esiintyy 1. Kor. 8:1 Paavalin merkittävässä lausunnossa: "– – tieto tekee ylpeäksi, rakkaus sen sijaan rakentaa." Tässä viitataan henkilöön, joka on täynnä itserakkautta.

4. Ei käyttäydy sopimattomasti. Kreikan *askhēmoneō* voi olla monimerkityksinen. Yleisesti ottaen se tarkoittaa kuitenkin sosiaalisten ja moraalisten normien vastaista, kunniatonta, häpeällistä, säädyttöntä tai sopimatonta käyttäytymistä. Paavali viittaa todennäköisesti Korintin "voimakkaiden" osapuolten ylimieliseen ja töykeään käyttäytymiseen "heikkoja" jäseniä kohtaan (1. Kor. 4:10; 1. Kor. 8).

5. Ei etsi omaa etuaan. Paavali sanoo samaan tapaan 1. Kor. 10:24: "Kenenkään ei pidä etsiä omaa etuaan vaan toisen parasta." Rakkaus luopuu omista oikeuksistaan muiden hyväksi (katso 5. raamattutunti). Tilanteessa, jossa jokainen etsii toisen etua, kaikki hyötyvät.

6. Ei katkeroidu. Kreikan *paroxynō* viittaa sisäiseen tilaan, jossa henkilö ärtyy helposti. Tämä tarkoittaa, että rakkaus ei ole äkkipikainen tai herkkähiipiäinen.

7. Ei muistele kärsimäänsä pahaa. Verbi *logizomai* viittaa tässä kirjanpitoon, mikä tarkoittaa, että rakkaus ei kirjaa muistiin kärsimiään vääryyksiä. Toisin sanoen rakkaus tarkoittaa myös sitä, että annetaan anteeksi.

8. Ei iloitse vääryydestä. Rakkaus ei pidä kirjaa muiden tekemistä vääryyksistä eikä myöskään iloitse niistä. Kun rakastamme toisia aidosti, emme iloitse heidän virheistään, vaan pyrimme auttamaan heitä.

KUVA JEESUKSESTA

Kun luemme 1. Kor. 13:4–7, saatamme tuntea turhautumista huomattessamme, että olemme enemmän tai vähemmän vajaita ilmaisemaan kaikkia näitä rakkauden piirteitä. Luultavasti Paavali ajatteli Jeesusta kirjoittaessaan Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 13. luvun. Vain Kristus ilmensi täydellisesti kaikkia näitä rakkauden piirteitä. Siten Paavalin kuvaus rakkaudesta on viime kädessä kuva Jeesuksesta.

Lue Joh. 13:1, 34; Joh. 15:9, 12; 1. Tim. 1:14; 2. Tim. 1:7, 13; 1. Joh. 3:16; ja 1. Joh. 4:7–12, 19–21. Mitä voimme oppia rakkaudesta näistä jakeista?

Jumala on rakkaus (1. Joh. 4:8). Hän rakastaa meitä niin paljon, että hän antoi ainoan Poikansa (Joh. 3:16). Jeesus on tämän rakkauden täydellinen ilmentymä (Hepr. 1:3). Jos haluamme tietää, miten rakkaus ilmaisee itseään, meidän on tarkasteltava Jeesusta huolella. Jos kiinnitämme tarkasti huomiota Uudessa testamentissa olevaan kuvaukseen Jeesuksesta, tulemme huomaamaan, että kaikki Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 13. luvussa mainitut rakkauden positiiviset piirteet näkyvät hänessä.

Jeesus on kärsivällinen. ”Mutta minut armahdettiin, jotta Kristus Jeesus juuri minussa osoittaisi, kuinka suuri hänen kärsivällisyytensä [*makrothymia*] on.” (1. Tim. 1:16.)

Jeesus on lempeä. Englanninkielinen Lexham English Bible sanoo, että ”Herra on lempeä” (1. Piet. 2:3, LEB). Käännöksen taustalla on kreikankielinen sana *khrēstos*, joka on peräisin samasta juuresta kuin verbi *khrēsteuomai* (”osoittaa hyvyyttä”) 1. Kor. 13:4.

Jeesus iloitsee totuudesta. Jeesus koki iloa, kun hän seurasi Isän tahtoa ja tunsu Isän rakkauden häntä kohtaan (Joh. 15:9–11; Joh. 17:12–14).

Jeesus kestää kaiken. Hepr. 12:2–3 sanoo, että Jeesus ”kesti ristillä kärsimykset – – kesti syntisten ankaran vastustuksen”. Kukaan ei ole kestänyt niin paljon kuin Jeesus (Fil. 2:8). Hän teki tämän edessä olevan ilon vuoksi!

Jeesus uskoo kaiken. Kun Ananias kyseenalaisti Paavalin kääntymyksen aitouden (Ap. t. 9:13–14), Jeesus vastasi: ”– – minä olen valinnut hänet aseekseni – –.” (Ap. t. 9:15.) Jeesus ei näe ihmisiä ainoastaan sellaisina kuin he ovat, vaan myös sellaisina mitä heistä tulee hänen voimassaan.

Millä muilla tavoilla Jeesus ilmaisee meille, mitä todellinen rakkaus oikeasti on?

USKO, TOIVO JA RAKKAUS

Tähän mennessä olemme oppineet, että rakkaus on kärsivällinen, lempeä, iloitsee, kestää, uskoo, toivoo ja kärsii (tai on sitkeä), koska Jeesus on kaikkea tätä. Kun näemme nämä ominaisuudet Jeesuksessa, seuraava askel on jäljitellä häntä. Se oli Paavalin toive korinttilaisten suhteen. Jos kuitenkin poistamme sanan ”ei” rakkauden kahdeksasta negatiivisesta piirteestä, ”saamme melko hyvän kuvauksen korinttilaisten käyttäytymisestä heidän seurakuntansa vaikutuspiirissä: he olivat kateellisia, kerskailevia, ylimielisiä, töykeitä, itsekeskeisiä, helposti loukkaantuvia ja muiden vikoja etsiviä. Paavali soviittaa tässä käyttämänsä verbit korinttilaisten tilanteeseen.” – Verlyn D. Verbrugge, ”1 Corinthians”, teoksessa *The Expositor’s Bible Commentary: Romans–Galatians*, tarkistettu painos (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2008), s. 372.

Korinttilaisilla oli paljon opittavaa. Niin meilläkin. Kuvailtuaan, mitä rakkaus tekee ja mitä se ei tee, Paavali päättää tämän jakson korostamalla rakkauden ikuista luonnetta kannustaakseen meitä harjoittamaan aitoa rakkautta.

Eräänä päivänä profetiat eivät enää ole tarpeen, puhumme vain yhtä kieltä, ja puutteellinen inhimillinen tieto antaa tilaa täysin uudelle Jumalan tuntemukselle (1. Kor. 13:12). Hengen armolahjat lakkaavat vasta, kun niiden olemassaolon tarkoitus on täyttynyt (1. Kor. 13:10). Rakkaus ei kuitenkaan koskaan katoa (1. Kor. 13:8).

Samoin, kun Kristus tulee takaisin, uskon varassa oleminen väistyy näkemisen tieltä (2. Kor. 5:7), ja siitä, mitä olemme kauan toivoneet, tulee totta (Room. 8:24). Ennen kaikkea rakkaus säilyy kolmiyhteisen Jumalamme luonteen tunnusmerkkinä. Tietyssä mielessä myös usko ja toivo kestävät ikuisesti. Usko pelastuksen kokemuksena (Room. 4:3) ja toivo kaipauksena ja odotuksena uusista iloista ja tiedosta uudessa maassa leimaavat lunastettujen kokemusta ikuisesti. Rakkaus, Jumalan rakkaus, tulee kuitenkin vallitsemaan ikuisesti.

Hyvin pian näemme Herramme kasvatusten (1. Kor. 13:12). Siihen päivään asti meidän tulee määritellä elämämme näillä kolmella hyveellä: uskolla, toivolla ja rakkaudella. Tämä kolmikko edustaa kristillisen elämän täyteyttä Hengen vaikutuspiirissä. Tämä kolmiyhteys edustaa kristillisen elämän täyteyttä Pyhän Hengen kautta. Siksi siihen viitattiin usein kristittyjen keskuudessa (Room. 5:1–5; Gal. 5:5–6; Ef. 1:15, 18; Ef. 4:1–5). Rakkaus on kuitenkin suurin, sillä se on ainoa hyve, jota käytetään kuvaamaan Jumalan luonnetta (1. Joh. 4:8).

Mietiskele lausetta ”Jumala on rakkaus”. Miten meidän oikein pitäisi ymmärtää, mitä se tarkoittaa? Vaikka voimme ymmärtää ajatuksen vain osittain, miksi tuo lause on meille niin hyvä uutinen?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Ellen G. White, ”The Need of Love”, s. 545–546, *Review and Herald*, 28.8.1888.

”Ellei ihmisen sydän ole täynnä rakkautta Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan, hän ei ole Kristuksen todellinen opetuslapsi olipa hänen uskontunnustuksensa miten ylevä tahansa. Vaikka hänellä olisi suurikin usko ja vaikka hänellä olisi voima tehdä ihmeitä, niin ilman rakkautta hänen uskonsa olisi arvoton. Hän saattaisi osoittaa suurtakin jalomielisyyttä, mutta jos hän jostakin muusta vaikuttimesta kuin aidosta rakkaudesta lahjoittaisi omaisuutensa köyhien ruokkimiseksi, tuo teko ei kohottaisi häntä Jumalan suosioon. Innossaan hän saattaisi vieläpä kärsiä marttyyrikuoleman, mutta jos häntä ei kannustaisi rakkaus, Jumala pitäisi häntä harhautuneena kiihkoilijana tai kunnianhimoisena hurskastelijana.” (6AO 223–224.)

”Saarnaamme jo ihan riittävästi. Eniten tarvitaan – – rakkautta kadotukseen matkalla olevia kohtaan – sitä rakkautta, joka virtaa runsaana Jumalan valtaistuimelta. Todellinen kristinusko saa rakkauden leviämään koko olemukseen. Se koskettaa jokaista ruumiinosaa: aivoja, sydäntä, auttavia käsiä ja jalvoja. Se antaa ihmisille voimaa seisoa lujasti siellä, missä Jumala tarvitsee heitä, jotta he eivät jalkautuisi kieroille poluille eivätkä ontuvat ekseyisi harhapoluille. Kristuksen palava, kiihkeä rakkaus kadotukseen matkalla olevia kohtaan on koko kristinopin elinvoima.” (LHU 134.)

”Vain Kristuksen sydäimestä vuotava rakkaus voi parantaa. Vain se, jossa tämä rakkaus virtaa kuten mahla puussa tai veri ruumiissa, voi parantaa havoittuneen sielun.” (EK 107–108.)

Keskustelunaiheita:

1. Onko Paavalin luettelo rakkauden positiivisista piirteistä mielestäsi tyhjentävä? Jos ei, mitä lisäisit luetteloon?
2. Mitä ajattelet Paavalin tarkoittaneen käskyllä ”Pyrkikää rakkauteen” (1. Kor. 14:1)? Miten tämä liittyy siihen, mitä hän sanoo 1. Kor. 13:4–7?
3. Mitä rakkauden ominaisuutta sinun tarvitsee toteuttaa eniten jokapäiväisessä elämässäsi? Mitkä ominaisuudet ovat tärkeimpiä paikallisessa seurakunnassasi? Miksi Paavali vertaa rakkautta profetoimisen, kielillä puhumisen ja tiedon kaltaisiin lahjoihin (1. Kor. 13:8)?
4. Paavali vihjaisee, että rakkaus on lopullinen ratkaisu korinttilaisten keskinäisen ykseyden puutteeseen. Miksi? Miten tämä pätee nykypäivän seurakuntiin?